

Ome Piet

Jaren geleden, pas van de middelbare tuinbouwschool, kwam ik ome Piet van der Bom tegen. Pas geplante platanen lieten hun blad vallen. 'Oh, ik zie het al', zei een kordaat mannetje met rode wangetjes op zijn Brabants. De man met stropdas en regenjas wendde zijn blik tot mij en zei op een vaderlijke manier: 'U moet die bomen niet zo diep planten, daar houden ze niet van.' Ik viel hierdoor een beetje stil, maar uit de gemoedelijke toon kon ik opmaken dat de opmerking goed bedoeld was. Voortaan lette ik bij het planten op dat de boom niet te diep werd geplant.

Jaren later vroeg mijn van oorsprong Brabantse teamleider of ik mee wilde naar de familie Van der Bom. 'Natuurlijk', zei ik, en wij togen de dag daarop met een groene bus naar het Brabantse land. Toen we de koepel van de basiliek zagen, wisten we dat we goed zaten; tomtoms bestonden immers nog niet. Op een gegeven moment zagen we het bordje van de Royal Nurseries voor ons. Grandioos werden wij onthaald. Ik voelde mij de koning van Lombardije. We kregen koffie met cake. Bij het vierde plakje cake moest ik mij verontschuldigen; ik kreeg de cake niet meer weg. Op een gegeven moment stapte ome Piet op uit de voorkamer en loodste ons langs de kamer naar een soort serre met laarzen die Napoleon nog gedragen kon hebben. De laarzen waren altijd te groot, maar dat deerde niet. Via de serre liepen we door de tuin naar de garages. Daarna stapten we in een prachtige blauwe auto van Scandinavische makelij van een type uit mijn prille jeugd. Ook stond er in de tuin nog een auto die de Amerikanen na de Tweede Wereldoorlog hadden achtergelaten.

Met gierende banden reden we naar de verschillende tuinen. Prachtige bomen stonden daar. Vaak iets te oud, omdat ome Piet maar moeilijk afscheid van zijn *precious* kon nemen, althans zo leek het. Als een ware leraar plantkunde ratelde hij als een mitrailleur de Latijnse namen op. Als een veldmaarschalk liep hij over de kwekerij. Als je iets te lang bleef stilstaan, bijvoorbeeld omdat er een mooie vrucht was te bewonderen, was ome Piet al verder. Hij had dan niet in de gaten dat je zijn snelle tempo niet

kon volgen. De soppende, te ruime laarzen, die we hadden gekregen om te dragen, droegen daar natuurlijk ook niet aan bij.

Ik herinner me ook nog het diner met ome Piet zijn vrouw Joske. We werden dan Bijbels verwend. Na het eten steevast koffie uit een glazen koffiepot op een spiritusbrander. Als het brandertje werd gedooft, liep het water volgens natuurkundige wetten langs de koffie en nam het prettige aroma in zich op. Naast de koffie kregen we een lekker Mexicaans koffielikeurtje. Tijdens het eten sprak ome Piet over het koningshuis en de paus. Foto's in de hal getuigden van zijn rijke ervaringen. 's Middags gingen we vaak langs het St. Annaklooster, het Zouavenmonument en natuurlijk de basiliek, waar je de invloed van ome Piet als een warme deken om je heen voelde. Ome Piet z'n religieuze schilderkunst maakte veel indruk. Dan nog even langs het huis voor een frisje, om daarna als een vorst uitgezwaaid te worden, op weg naar het noorden. Met een in een zalig gebaar gevouwen handen liet ome Piet zijn warme vriendschap blijken. Ik heb mij nooit zo gastvrij onthaald gevoeld.

De godsvruchtige, gastvrije plantkundige Piet van der Bom is niet meer. De herinneringen aan deze bijzondere man zijn er nog wel. Eigenlijk moeten we als monument in iedere gemeente een *Tilia tomentosa* 'Brabant', een van ome Piets plantaardige nazaten, planten.

Alleluja Ome Piet!

Groet, Chris Winter

Chris Winter is werkzaam als groenbeheerder bij de gemeente Castricum.

Stuur of twitter dit artikel door!

Scan of ga naar:

www.boomzorg.nl/artikel.asp?id=19-5006